

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: V. Š., bytem N. 4, M., *zastoupeného JUDr. Františkem Grznárem, advokátem, se
 sídlem Horšovský Týn, náměstí Republiky 108*, proti **žalované: Policie ČR, Krajské
 ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, **v řízení o žalobě proti
 rozhodnutí žalovaného ze dne 6.5.2015 č.j. KRPP-58965-1/ČJ-2015-0300DP**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí PČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, územního odboru Domažlice, dopravního inspektorátu, ze dne 13.3.2015 č.j. KRPP-27299/ČJ-2015-030106, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ve věci rozhodnutí o přestupku vydaného v blokovém řízení zdokumentovaném na pokutovém bloku na místě zaplaceném série FD/2013 číslo bloku D 1603313, v němž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 300,- Kč.

Žalobce **v žalobě** tvrdil, že žalovaná nesprávně posuzovala splnění podmínek obnovy řízení. Pokud se jedná o hodnocení nových skutečností či důkazů, podle žalobce jsou jimi výpovědi svědků – manželů K.. Dle žalobce tyto svědky nemohl v původním řízení nijak

uplatnit. Dalším novým důkazem, který žalobce nemohl uplatnit, je i vyjádření konajících policistů, v nichž je řada rozporů jako to, kde a jak dlouho před kontrolou stáli, zda byly ve vozidle další osoby a kolik osob. Dle policistů šlo o jedno či dvě děti, avšak ve vozidle děti neseděly. Rozpory jsou podle žalobce i v tom, co nakoupila v květinářství paní L. a jak dlouho probíhala silniční kontrola. Rozpory ve vyjádřeních policistů jsou podle žalobce de facto rovněž novými skutečnostmi, které nemohl uplatnit v předchozím řízení, a mohou mu být ku prospěchu. Rozpory je třeba podle žalobce odstranit v řádném správním řízení, proto by mělo být řízení obnoveno a mělo by být postaveno najisto, zda žalobce byl při jízdě připoután bezpečnostním pásem či nebyl. Konající policisté vypověděli také odlišně, kde před kontrolou stáli, tudíž jsou pochybnosti o tom, jak a odkud mohli vidět nepřipoutání žalobce. Podstatné rozpory o tom, kde policisté stáli před zahájením kontroly, a jak dlouho kontrola trvala, vzbuzují podle žalobce pochybnosti a hodnocení výpovědí všech svědků je závažnou okolností pro závěr, že je na místě povolit obnovu řízení. Podle žalobce je rovněž nesprávný závěr žalované, že žalobce mohl nově zjištěné skutečnosti a důkazy použít, když se opírá o samotné vyjádření svědků. Z výpovědí svědků však vyplynulo, že nebyli na místě kontroly po celou dobu projednávání přestupku. I přesto, že manželé K. potvrdili, že žalobce poznali (pokynuli na něj hlavou), není podle žalobce zřejmé, zda i on poznal svědky. Navíc bylo prokázáno, že svědci odešli z místa projednávání přestupku před ukončením projednávání. Je tak podle žalobce zřejmé, že tyto důkazy nemohl žalobce použít již 10.6.2015. Tito svědkové nejsou s žalobcem v žádném přátelském kontaktu, jde o jeho klienty, s nimiž sjednával pojistnou smlouvu. Žalobce tak neměl možnost po jejich odchodu tento důkaz svědeckou výpovědí použít až do doby, než zjistil konkrétní kontaktní údaje na svědky, tedy v prosinci 2014. Dle žalobce tak subjektivní lhůta byla zachována.

Navíc podle žalobce v řízení o povolení obnovy vyšly najevo nové skutečnosti, tedy rozpory ve vyjádřeních policistů, které z povahy věci nemohl žalobce dříve použít. Pokud vyšly najevo zřejmé rozpory, byl postup policistů od počátku nezákonný, kdy tito nemohli ani blokové řízení provést, právě pro pochybnosti, zda žalobce přestupek vůbec spáchal. Zákon provedení blokového řízení připouští jen v případě, že o spáchání přestupku a jeho pachateli nejsou důvodné pochybnosti a domnělý pachatel s projednáním věci v blokovém řízení souhlasí. Rozpory ve výpovědích policistů jsou navíc potvrzovány i ostatními svědky, kteří vypovídali v řízení o povolení obnovy řízení. Policisté tedy měli pro rozpory mezi nimi samými postoupit věc do běžného správního řízení.

Žalobce nesouhlasil s výkladem judikátu NSS č.j. 1 As 21/2010-69 provedeného žalovanou, že závěr o souhlasu žalobce s projednáním přestupku byl stvrzen prohlášením na pokutovém bloku jeho podpisem. Podle žalobce z úředního záznamu o provedeném dokazování vyplývá, že žalobce se vyjádřil v tom směru, že si není vědom toho, že by pokutový blok podepsal. Již toto samo o sobě vzbuzuje pochybnosti o tom, zda a jak žalobce s projednáním kvalifikovaně souhlasil. Navíc žalobce v době kontroly byl v takovém rozpoložení, že jsou zde pochybnosti o tom, zda byl schopen posoudit důsledky vedení blokového řízení a zda byl vůbec odpovědný za přestupek. Byl ve špatném psychickém rozpoložení vlivem stresu z nemoci matky své přítelkyně. Navíc jsou pochybnosti o tom, zda policisté jednali korektně a zákonně, když tyto pochybnosti potvrdila svědkyně K.. Jsou tak dle žalobce pochybnosti o tom, zda byl vůbec přestupek projednatelný v blokovém řízení. I pro přestupkové řízení platí zásada materiální pravdy, tedy o spáchání přestupku a jeho

pachateli nesmí být důvodné pochybnosti. Měl být dle žalobce ex officio zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností, avšak v daném případě vyplývá z dokazování řada pochybností o skutkovém stavu věci, zda se přestupek stal a kdo jej spáchal.

Žalovaná ve **vyjádření k žalobě** navrhla zamítnutí žaloby s tím, že podle jejího názoru nebyla při podání žádosti o obnovu řízení dodržena tříměsíční subjektivní lhůta. I pokud by snad žalobce nezaregistroval přítomnost svědků K. na místě silniční kontroly, byť oba svědci výslovně uvedli, že o nich žalobce věděl, nejpozději cca měsíc po silniční kontrole žalobce po rozhovoru s panem K. musel vědět o tom, že tento byl s manželkou přítomný na místě a že byl svědkem silniční kontroly. Jestliže totiž od inkriminovaného rozhovoru asi měsíc po události žalobce se svědkem K. dle jeho výpovědi již nemluvil a až v prosinci 2014 ho náhle kontaktoval s žádostí o potvrzení té události, podle žalované z toho vyplývá, že vědomost o přítomnosti svědka na místě silniční kontroly musel žalobce získat již v době jejich původního rozhovoru cca v červenci 2014. Pokud tedy novými důkazy dle žádosti o obnovu řízení má být právě svědecká výpověď těchto dvou svědků, bylo žalobcovo tvrzení provedenými důkazy vyvráceno. V daném případě dále žalobce souhlasil s projednáním celé věci v rámci blokového řízení a s uložením pokuty, tedy byly splněny všechny zákonné podmínky pro toto řízení. Pokud zástupce žalobce v žalobě uvedl, že žalobce se vyjádřil v tom směru, že si není vědom, že by pokutový blok podepsal, toto tvrzení nemá podle žalované oporu v provedených důkazech. Svědkyně L. totiž výslovně uvádí, že žalobce s přestupkem souhlasil, a svědek K. uvedl, že došlo k tomu, že žalobce pokutu zaplatil. K zaplacení pokuty přitom nemohlo dojít bez podpisu pokutového bloku žalobcem a pokutový blok podpis žalobce obsahuje. Žalobce navíc nezpochybnil, že by tento podpis nebyl jeho. Tvrzení zástupce žalobce, že žalobce byl v době kontroly v takovém stavu a rozpoložení, že jsou důvodné pochybnosti o jeho schopnosti posoudit důsledky vedeného blokového řízení, se žalované jeví jako zcela absurdní. Žalované není zřejmé, čím byly takové skutečnosti prokázány. Podle svědkyně L. žalobce souhlasil s přestupkem proto, že svědkyně pospíchala za nemocnou matkou domů. Podle žalované tak z žádných provedených důkazů nevyplynulo, že žalobce by byl v takovém psychickém stavu, který by mu znemožňoval účel a smysl blokového řízení. Žalovaná poukázala na § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., podle něhož se zakazuje řidiči řídit vozidlo, jestliže je jeho schopnost řízení vozidla snížena v důsledku jeho zdravotního stavu. Podle žalované pokud by žalobce skutečně byl v tak špatném psychickém stavu, že by nebyl schopen vnímat smysl jednoduchého blokového řízení, v tomto stavu by rozhodně neměl dojet na místo silniční kontroly, jinak by se dopustil přestupku minimálně stejně závažného. Žalovaná dále poukázala znovu na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12.3.2013 č.j. 1 As 21/2010-65, podle něhož nemůže obnova řízení o uložení pokuty v blokovém řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přicházet v úvahu tehdy, když žadatel v žádosti o obnovu řízení nezpochybňuje svůj souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení a toliko brojí proti skutkovým zjištěním v něm uvedeným. V takovém případě musí být žádost o obnovu řízení podle § 100 odst. 6 věty třetí správního řádu bez dalšího zamítnuta. Podle žalované tak právní názor NSS jednoznačně dopadá i na projednávaný případ, neboť žalobce nikdy nezpochybnil skutečnost, že udělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení, pouze bez jakýchkoli relevantních důkazů argumentuje, že mu psychický stav údajně bránil pochopit důsledky takového souhlasu. Svým souhlasem se však žalobce vědomě vzdal svých procesních práv svědčících účastníkovi klasického správního řízení. Žalovaná připomněla, že žalobce začal brojit proti udělené

blokové pokutě až ve chvíli zjištění, že dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení a byl vyzván k odevzdání řidičského průkazu. Z tohoto chování lze podle žalované s velkou mírou pravděpodobnosti dovozovat účelovost snahy o obnovu řízení. Podle žalované byl žalobce prokazatelně seznámen s podstatou přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, a měl možnost rozhodnout, zda toto jednání bude řešeno v rámci zjednodušeného blokového řízení či formou klasického správního řízení, pokud souhlas s blokovým řízením neudělí. Žalobce se rozhodl pro blokové řízení. Pokud tak učinil na základě ovlivnění určitými pohnutkami (ať již snaha vyhnout se možné vyšší pokutě v klasickém správním řízení či na naléhání přítelkyně spěchající k nemocné matce), musí důsledek tohoto rozhodnutí nést sám žalobce.

Součástí **správního spisu** je kopie oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení ze dne 12.12.2014. V žádosti žalobce o obnovu řízení datované 3.2.2015 se uvádí, že žalobce se dozvěděl o existenci nových důkazů v lednu 2015, kdy náhodně potkal svědky události. Je tak splněna podle něho i subjektivní tříměsíční lhůta. Žalobce se po pravomocném projednání věci dozvěděl o dvou svědcích předmětné události, kteří mohou potvrdit, že v době kontroly byl připoután a přestupek se tak nestal. Shodné okolnosti mohou potvrdit svědkyně Iveta L., která byla v době kontroly spolujezdkyní žalobce. Dále žalobce navrhl vyslechnout svědky nové, a to pana J. K. a paní I. K., případně i policisty šetřící přestupek. Správní orgán I. stupně pořídil úřední záznamy zakročujících policistů. Podle úředního záznamu ze dne 12.1.2015, zpracovaného svědkem R. K., dne 10.6.2014 ve 12:35 hodin na silnici II. třídy č. 195 v obci Poběžovice bylo hlídkou Dopravního inspektorátu Domažlice zastaveno osobní motorové vozidlo Mercedes Benz RZ 3P67101, které řídil žalobce. Ten se měl dopustit přestupku tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Přestupek byl podle policisty spolehlivě zjištěn a řidič s přestupkem souhlasil a byl ochoten ho vyřešit v blokovém řízení. Byla tak řidiči udělena bloková pokuta 300,- Kč, vypsán pokutový blok na pokutu na místě zaplacenou, který stvrdil svým podpisem a převzal díl A tohoto pokutového bloku. V úředním záznamu ze dne 14.1.2015 sepsaném policistou J. H. jsou uvedeny shodné okolnosti jako v předchozím úředním záznamu s tím, že je zde doplněno, že přestupek s řidičem řešil kolega K. a tento policista byl u projednávání přestupku přítomen. Potvrdil, že nebyl činn na řidiče nátlak, stejně jako se uvádí i v posledním úředním záznamu ze dne 16.1.2015 zpracovaného policistou L. H..

Za přítomnosti zástupce žalobce bylo podáváno vysvětlení ze strany navržených svědků dne 3.3.2015. Paní I.L. uváděla, že jela s žalobcem jako jeho spolujezdkyně na předním sedadle. Před květinářstvím se odpoutala a šla nakoupit. Přítel čekal ve vozidle. Když se vrátila s nákupem, byla u vozidla hlídka policie a s jejím přítelem něco řešili. Zeptala se, co se stalo, a dozvěděla se, že projednávají blokovou pokutu za to, že nebyl připoután bezpečnostním pásem, přitom podle svědkyně připoután byl. Bezpečnostní pás si rozepl až před prodejnou květin po zastavení vozidla. Projednání přestupku nebyla přítomna od začátku, potvrdila však, že žalobce souhlasil s přestupkem díky tomu, že ona pospíchala domů za nemocnou matkou.

Pan J.K. uváděl, že předmětného dne šel s manželkou na náměstí a viděli černý Mercedes, poznali v řidiči žalobce, znají ho, protože jim pojišťoval vozidlo. Na náměstí se vozidlo otáčelo, zastavilo před krámkem s květinami a vystoupila přítelkyně žalobce, kterou svědek také znal. Žalobce vystoupil také z vozidla a přitom si odepnul bezpečnostní pás.

Přitom z bílé Octavie vystoupil policista a šel k žalobci a řekl mu, že nebyl připoután. Při jejich rozhovoru byl svědek vzdálen cca 10 – 15 metrů. Slyšel, že policista žalobci řekl, že zaplatí pokutu 200,- Kč za to, že nebyl připoután. Žalobce se dohadoval, že byl připoután, a poté mu policista sdělil, že jsou ve vozidle tři a že ve správním řízení by to bylo dražší. Tak žalobce pokutu zaplatil, aby měl od policisty klid. Asi měsíc po této události svědek potkal žalobce a ptal se ho, co se stalo. Ten mu sdělil, že událost má pokračování, nic přesnějšího. V prosinci ho pak žalobce kontaktoval, aby mu potvrdil tu událost. Pravděpodobně jeho kontaktní údaje zjistil ze smluv sjednávaných v minulosti. V inkriminované době na místě přestupku se se žalobcem pozdravili, pan K. pokynul na pana Š. hlavou, pan Š. o nich věděl.

Paní Irena K. uváděla, že po nákupu se vraceli s manželem k vozidlu a viděli jet Mercedes tmavé barvy s žalobcem, který řídil, a na předním sedadle byla jeho přítelkyně. Zastavil před květinářstvím, kde se odpoutala, vystoupila a šla koupit květiny. Žalobce se také odpoutal a stál u dveří řidiče. V tom vyšel policista z bílé Octavie, která stála u pomníku, šel k žalobci. Svědkyně slyšela, jak policista říká žalobci, že nebyl připoután a že buď zaplatí pokutu, nebo půjde před správní řízení a to je dražší, aby si to rozmyslel, že jsou tam tři policisté. Svědkyně uvedla, že žalobce pozdravili a on o nich věděl. Následně je kontaktoval v prosinci.

Dále je ve správním spisu kopie pokutového bloku ze dne 10.6.2014, kde je popsán přestupkový jednání datem, hodinou, obcí Poběžovice, ustanovením § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. a slovy, že řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, RZ vozidla. Výše pokuty je 300,- Kč, přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb. a podpis přestupce. Součástí spisu je i protokol o dokazování mimo jednání ze dne 3.3.2015, kde je zřejmé, že byly čteny jako písemnosti ze spisu včetně kopie pokutového bloku a včetně úředních záznamů o podaných vysvětleních a úředních záznamů policistů.

Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí k tvrzení, že se žalobce nedopustil přestupku spočívajícího v nepřipoutání řidiče za jízdy, poukázal na zápis v pokutovém bloku definující přestupek s tím, že výklad je možný pouze jeden. Navíc vyličení skutku bylo žalobci před podpisem předloženo. Pokud by nevěděl, co zápis znamená, mohl od policisty požadovat další vysvětlení či žádat změnu zápisu nebo vyjádřit nesouhlas s blokovým řízením, což neučinil. Tím je tedy skutek vyličen srozumitelně. Zápis tak nenaplnuje zákonný požadavek pro možnost obnovy řízení. Nejedná se o novou dříve neznámou skutečnost, která by neexistovala v původním řízení. Z provedených výsledků svědků paní L. a manželů K. je podle správního orgánu I. stupně patrné, že na místě silniční kontroly byli po nějakou dobu, kdy je nikdo neoslovil, jakožto možné svědky dopravního přestupku. Dále z jejich výpovědí vyplývá, že vozidlo viděli až poté, co projel žalobce kolem bílého vozidla s policisty, tedy v tu chvíli nemohli vidět, zda byl žalobce připoután bezpečnostním pásem. Oproti svědeckým výpovědím pak stojí úřední záznamy policistů, kteří uvedli, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem. Toto na místě silniční kontroly sdělil policista K. žalobci, který s tímto souhlasil, což stvrdil svým podpisem.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný uvedl, že blokové řízení je řízením specifickým, zkráceným, zjednodušeným a především zrychleným. Nejde o řízení striktně formalizované. Do značné míry v něm splývá řízení s konečným výsledkem, uložením

pokuty. Výstupem a jediným potvrzením toho, že řízení proběhlo, je ve většině případů vypsání pokutový blok. Ten přestupce na znamení souhlasu se zjištěním policejního orgánu a jeho postupu podepisuje. Policista zpravidla navrhuje vyřešení přestupku uložením blokové pokuty. Osobu zároveň poučí o tom, že v případě jeho nesouhlasu své podezření sepíše a věc oznámí správnímu orgánu k běžnému přestupkovému řízení. Až na základě rozhovoru může policista de facto začít vyplňovat pokutový blok, tedy je pro policistu teprve tehdy zřejmé, s jakou skutkovou podstatou bude přestupce souhlasit. Musí tedy logicky jít o takový zápis, který přestupce bude ochoten stvrdit svým podpisem. Policista přitom při blokovém řízení koná v postavení úřední osoby a z jeho postavení úřední osoby vyplývá předpoklad, že nemá zájem na bezdůvodném poškození žadatele. Policista na rozdíl od účastníka řízení nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem. Žalovaný konstatoval, že nic nenásvědčuje tomu, že by policista v tomto případě řádně nevykonával svoje služební povinnosti, a odkázal např. na rozsudek NSS ze dne 17.6.2011 čj. 7 As 83/2010-71 (dostupný na www.nssoud.cz). Žalovaný poukázal na to, že pokutový blok je panem Š. podepsán a tento pokutový blok je vypsán čitelně. S ohledem na zásadu vigilantibus iura má žalovaný za to, že žalobcem tvrzené psychické rozrušení z jednání a souhlas pod nátlakem policistů nemůže být brán jako okolnost, která zpochybňuje daný souhlas s blokovým řízením. Žalobce spatřoval nátlak v tom, že přistoupil na blokové řízení vlivem jednání příslušníků policie, kteří mu sdělovali, že pokud přestupek neuzná, půjde věc do správního řízení, kde zaplatí mnohem víc. Žalovaný v tomto vyjádření spatřoval poučení policisty o jeho postupu v případě nesplnění podmínek blokového řízení, tedy ochoty obviněného z přestupku zaplatit na místě pokutu. Nejde o psychický nátlak. Zákonné podmínky obnovy jsou dány ust. § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Prvním znakem je, že vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy. Druhým znakem je, že tyto skutečnosti existovaly v době původního řízení. Třetím, že jsou ku prospěchu účastníka a čtvrtým, že tyto skutečnosti nebo důkazy nemohly být uplatněny v původním řízení. Pátým znakem je, že tyto skutečnosti mohou, odůvodňovat jiné řešení otázky. Novou předpokládanou skutečností je tvrzení, že v době silniční kontroly dne 10.6.2014 byl žalobce připoután bezpečnostními pásy. Dle žalobce je dále novým důkazem svědectví osob, které se na místě nacházely. Třetím důvodem pro obnovení řízení je předpokládaná motivace policistů k bezdůvodným kontrolám ze strany policistů v Domažlicích. Skutečnost, že žalobce, jak tvrdí, byl připoután, věděl již 10.6.2014. Tento důvod zcela jistě mohl při blokovém řízení uplatnit. Neobstojí tak žalobcovo tvrzení, že s pokutou souhlasil v psychickém rozrušení z jednání. Pokud si je osoba jistá svojí nevinou, má v souladu se zásadou vigilantibus iura svoji pravdu hájit okamžitě a nečekat až na okamžik, kdy z pravomocného rozhodnutí vyplynou další konsekvence, zde dosažení 12 bodů a ztráta řidičského oprávnění. Pokud jde o nové svědky, přítelkyně žalobce cestovala se žalobcem ve vozidle dne 10.6.2014, tedy její svědectví mohl žalobce již téhož dne uplatnit. Pan K. v doplňující výpovědi na přímou otázku, zda pozdravil žalobce a zda o něm v den kontroly věděl, uváděl, že pokynul na žalobce hlavou a žalobce o nich věděl. Paní K. uvedla, že žalobce pozdravili a on o nich věděl. Závěr žalovaného tedy je že o existenci svědků na místě měl žalobce povědomí a že mohl svědectví těchto svědků využít v původním blokovém řízení již téhož dne. Žalovaný citoval z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12.3.2013 čj. 1 As 21/2010-65, podle něhož obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a následujícího zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení. Podle žalovaného z

dokazování vyplynulo, že žalobce souhlas s provedením blokového řízení udělil. Žalobce o důvodu obnovy, že byl připoután, se dozvěděl již 10.6.2014. Lhůta pro tento důvod tedy marně uplynula 11.9.2014. Paní L. cestovala s žalobcem ve stejném vozidle a lhůtu pro uplatnění jejího svědectví jako nového důkazu je třeba počítat od 10.6.2014, tedy uplynula také 11.9.2014. Pokud jde o uplatnění výpovědi manželů K., tito shodně tvrdili, že se s žalobcem na místě silniční kontroly pozdravili, z čehož žalovaný vyvodil, že o nich žalobce věděl. Tedy počátek lhůty pro uplatnění výpovědi je 10.6.2014 a marné uplynutí lhůty je 11.9.2014. Žádost o obnovu řízení ze dne 3.2.2015 byla tedy posouzena žalovaným jako opožděná, kdy lhůta pro její podání uplynula marně 11.9.2014 a i proto jí nebylo možné vyhovět.

Žaloba není důvodná.

Soud dospěl ke stejnému závěru jako žalovaná, že v daném případě nebyla uplatněna žádost o obnovu řízení včas, kdy marně uplynula subjektivní lhůta. Toto jednoznačně vyplynulo z výpovědi manželů K., kteří potvrdili, že žalobce věděl o jejich přítomnosti na místě přestupku, tudíž se o nich jako o nových svědcích nemohl dozvědět s půlročním odstupem. Počátek tříměsíční subjektivní lhůty ve vztahu k těmto důkazním návrhům je proto nutné počítat ode dne spáchání přestupku.

Stejným způsobem uplynula subjektivní lhůta i ve vztahu k žalobcem tvrzené tzv. nové skutečnosti, že přestupek nespáchal, a k důkaznímu návrhu spočívajícímu ve výpovědích policistů, neboť toto žalobce měl a mohl uplatnit již v rámci blokového řízení na místě silniční kontroly.

Správně tedy bylo spočítáno žalovanou, že subjektivní lhůta k podání žádosti o obnovu řízení uplynula 11.9.2014, s čímž se soud ztotožnil. Správní orgán I. stupně sice neposoudil sice žádost jako opožděnou a vycházel zejména z jejího věcného posouzení, nicméně v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná opožděnost žádosti o obnovu řízení dostatečně podrobně a přesvědčivě zdůvodnila a s její argumentací, která je výše v tomto rozsudku shrnuta, se soud zcela ztotožňuje.

Důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení bez dalšího byla v daném případě také okolnost, že žalobce ve své žádosti nijak nezpochybnil svůj podpis na pokutovém bloku. To jednoznačně vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, č.j. **1 As 21/2010-65** (dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož *„obnova řízení na žádost účastníka podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu přichází v úvahu u přestupku, který byl vyřízen v blokovém řízení postupem podle § 84 a násl. zákona o přestupcích, jen v případě, že žadatel neudělil souhlas s uložením pokuty v blokovém řízení.“*

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 11. dubna 2016

Za správnost vyhotovení: Martina Kerberová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně